

Каждой тваре по паре

(либрето за опера в три действия, с участие на тенор, индианци, хор и оркестър на македонската опера, негър президент, и майкъл като бъдещ такъв. По заявки на читателите е добавено е участието на Дамата с Косата и Манхатанския Конник на Апокалипсиса и Конкистадор на Превода, двама викинги, и много бира)

Пролог:

По безконечните бели полета пълзят двама. Те са облечени в кухлянки и влачат след себе си шейна, натоварена с лъкове, стрели, няколко мяха и едно объркано куче.

Иван (И1): Казах ти, че сме объркали посоката още като завихме след Трета Сопка, Лука!

Лука (Л1): Пълзи, Иване! Ще видиш, ще минат столетия и хората пари ще дават да минат по нашия път!

И1: За сега единственото, което е минало по нашия път, е бяла мечка! Ех, Лука, Лука, да бяхме пуснали поне кучето, то щеше само да се добере до дома! А така всичките ще отидем за закуска на умката.

Л1: Ти сам си една умка, Иване! Шаманът точно обясни накъде трябва да се върви, че и заклинание за успешен път ни направи!

И1: Да бе, да, и го подкрепи с магически жест, нали?

Л1: Това с жеста не го помня!

И1: Как ще го помниш, след като излочи годишните запаси от клюквена водка!

Л1: Не съм! Добре де, не съм само аз! И шаманът помагаше, че и цялото племе! Казаха, че духовете им се явявали по-ясно откакто започнахме масовото варене, а и еленското стъргано е по-вкусно така.

И1: Що ти трябваше да се забъркваш с шаманската щерка, а? На, сега пълзи след умката и търси място за лагер!

Л1: Умката е по-умна от шамана, тя знае. Пък и ако знаеш каква е на шамана щерката, щеше да си мълчиш над Великите Сибирски Полета!

И1: Великите Сибирски Полета бяха от другата страна на реката!

Л1: Коя друга страна на реката? Тук река няма!

И1: Тая, дето я пълзим вече втори ден! Под нас е само вода, да знаеш!

Л1: Как втори ден? Аз къде бях вчера?

И1: На нартата, гушал беше кучето и не искаше да го пускаш! Като го беше заврънчал: „А ласка? А ласка?“ Ако някога стигнем другия бряг, така ще кръстя лагера, да знаеш!

(На заден план излиза сребрист силует на голяма бяла мечка. Постепенно той става по-ярък, а Иван и Лука отпълзят зад кулисите.)

Акт Първи

На сцената стоят един до друг двамата четци и разказчици: Дамата с Косата (ДК) и Манхатанският Конник на Апокалипсиса и Конкистадор на Превода (МК). ДК носи коса, добре полирана от честа употреба, а МК носи няколко рула пергаменти, мастилница и връзка пера. МК слага на пода един голям пергамент и го размотава.

МК: Тук кратко съм изложил тежкото житие и битие на първите емигранти, които едва дошли на нашата благословена земя, веднага създали местно сдружение, състоящо се изначално от двама човека и едно куче, но кучето след едно денонощие избягало и се върнало обратно. С това то изразило твърдото си и осъзнато несъгласие, вид дисиденство, с икономическата обстановка в новите простори, която икономическа обстановка дори не може да бъде описана от световните икономически светили, с които имам щастието лично да се познавам, както знаете, знаменитата Лондонска Школа, тогава още известна като *Lowonidonjon* Школа в онези времена, разбира се. Двамата емигранти, които вече ние именуваме Първи Преселници, нарекли прекрасната земя, на която ги довела Великата Бяла Мечка, Аласка и от тях произлизат най-древните и благородни заселници и основатели на новия световен ред, дотогава само в рамките на горната част на континента, разбира се, всеизвестно е. Също така...

ДК (*прекъсва МК*): Карай накратко. Хряс! (*срязва пергаментта с косата си. В ръцете на МК остава малко парче. Той поглежда жаловито.*)

МК: Както във всяка една история и в тази главната движеща сила е любовта! Търсете жената!

Сцена Първа.

Лука и Иван седят край огъня и гложат огромни кокали, предполагаемо от бяла мечка. Зад тях се вижда набързо построен чум, с няколко мечи кожи. Лука неочаквано избухва в горчиви ридания.

Л1: Ах, тежка е участта на имигранта на чужбина, никой не разбира копнежите на душата ми!

И1: Какво копнежи още бе, Лука! Цял котел мъх съм ти нарил, за какво още искаш да копаш в снега?

Л1: Просто момче си ти, Иване, нямаш възвишени мисли, само за мъх и за мръвки мислиш!

И1: Все някой трябва да бачка, иначе досега да ни е отнесла бурята, щото ти умката не можеш да я уцелиш, ако ще да дойде да изпие и последната брага. Не, не съм прав, за последната брага вероятно главата ще и строшиш! Тук на Аласка си е въпрос на оцеляване!

Л1: Не наливай ми в сърце отрова с тези думи, че като споменеш ласки и все се сещам за шаманската щерка! Ей на, и мечка кожа имаме даже, като ни се роди младенец, да го сложим гол на нея, да ни остане спомен. А така все сънувам, че идва тя при мен и ...

И1: Да бе, направо тича!

Л1: Не тича, а направо лети, под звъна на шаманския тъпан и шаманските звънци, и песен ми пее, като тоз лют вятър!

И1: Ами как няма да ти звъни в ушите, то от толкова чист въздух направо си се натровил. Пък и тюленското в този сезон си е тлъсто, не е за твоя изнежен южняшки стомах... Ще видя да ти сваря утре някой гълъб, та да се пооправиш.

Л1: Аз пък чувам звън и това си е!

И1: Чуваш, дръжки...(Заслушва се. Някъде в далечината се чуват слаби звънченца.)
Макар ...

Л1: Ще изпея песен магия, да доведе моята мила при мен. Ако се присъединиш към мен, ще стане хор, като в старата пещера! О, моя мила...

И1: Тихо!

Л1: О, моя сладка...

И1: Тихо!

Л1: О, моя ненагледна...

И1: Тихо! Тихо, казах!

Л1: Как можеш да ми прекъсваш тона за песен! Като няма още Евровизия, та какво от това!

И1: Рекох да млъкнеш, че и аз чувам звънци! (Л1 млъква и също се заслушва. Звънчетата са някъде наблизо.)

(От отсрещната страна на сцената влиза цяло племе, облечено в кожени дрешки, много прилични на кукерските. Пред тях тича кучето, което сме видели в пролога, на каишка, теглещо една прекрасна млада дама с дълга коса на плитка. Отзад най-накрая се влачи шаманът, натоварен с голям шамански тъпан, и бута една натоварена шейна, влачена от северни елени. Могат да се използват остатъците от коледните декорации, няма значение дали елените са еднакви или не.)

ШаманскаЩерка (ШЩ1) – Лука, най-сетне те намерих!

Л1 – Съкровище, ти дойде! Аз тук съм приготвил вече мечите кожи!

ШЩ1: - И правилно си ги приготвил, ти умничкият ми, дано да има и ягелно място наблизо, че ще ни трябва за пълнеж на пеленки...

Л1: - Иване, кръстник ставаш, няма мърдане! Все пак, рода сме, трябва да се държим един за друг!

(И1 прави всеизвестния жест означаващ „Отиде конят в рязката!”)

ШЩ1: (към Л1) Нито хали, нито бури, не можах да спрат устрема ми към теб, мой мили!
(половинчасов вокал)

Шаман (Ш1): Да бе, да! Някой да се е опитвал някога! Същата като майка си, като си навие нещо на пръста, бесни елени не могат да я мръднат! Онази поне беше уседнала, а таз хубостница все я влече към екзотичното, че и племето увлече, а на мен все влачене и мъкнене ми се пада. (кратко ариозо за тежката участ на шаманите, съпроводено с биене на големия тъпан)

Л1: - Щастливите хора искат да виждат само щастливи лица наоколо! Ето, дай да оженим сестра ти Малката Лайкучка за Иван. Не е кой знае каква партия, но покрай мен ще мине! Дай да го кажем веднага на племето!

(Хор на племето прославящ семейните ценности. Танцуват и пеят всички. Към средата на танца Малката Лайкучка и Иван се измъкват танцувайки от дясната страна на сцената. След предпазливо оглеждане, след тях се измъква и песът.)

Сцена Втора:

На сцената стоят един до друг двамата четци и разказчици: Дамата с Косата (ДК) и Манхатанският Конник на Апокалипсиса и Конкистадор на Превода (МК). ДК носи коса, добре полирана от честа употреба, а МК носи мечка кожа, на която са написани разни знаци.

МК: Както ви е известно, а може и да не е, но фонетичните особености на някои езици са довели до неправилното интерпретиране на благородното название Аласка, като са омекотили палиативното л и са затъмнили изначалния смисъл на понятието. Но това не попречило на потомците на Първите Заселници да станат многобройни като звездите в небето, е не толкова, колкото в Поднебесната Империя, която ние ще избегнем да обсъждаме тук ...

ДК *(прекъсва МК)*: Карай накратко. Хряс! *(срязва мечката кожа с косата си. В ръцете на МК остава малко парче. Той поглежда жаловито.)*

МК: Всяка история се гради от археологически останки. Търсете останките!

На малка полянка пред малко типи е запален спретнат огън. Пред него са седнали двама индианци и кротко си пекат рибата на клечка. Може и маршмалоу, ако имат. До тях лежи куче, подозрително приличащо на кучето от Пролога, да се пести на костюми.

Индианец1(И1): Бате, не може ли да останем тук и утре, виж какво е хубаво мястото! И риба има в морето, и ягодки има на полянката, някъде чух да кряка фитка. Не място, а мечта!

Индианец2 (И2) Не може, брат ми! Заветите на предците трябва да се спазват! Иначе къде отива нашата култура?

И1: Където си иска отива, нали така казваш. Ако е където искам, ами аз искам да остана тук. Омръзна ми да сгъвам вигвама всеки Божи ден. Ей на, питай Чувствителния Нос, и той се умори от преходи.

(Кучето се ослушва, после ляга обратно. И1 му дава нещо да си дъвче.)

И2: Не е работата само в преходите, брат ми! Предците са били мъдри хора. Те са се задоволявали с малко, но постоянно са се стремили да не пречат на другите. Оставили са ни легенди и сказки, имената ни са даже напътствие какво трябва да правим! Ето, аз съм Бързите Крака, ще видим довечера на теб какво ще ти излезе за име. Ама ти не нагъвай така манджата, че се е случвало на някои да не видят духовете изобщо.

И1: Не може да бъде! На дядо отварите винаги действат!

И2: Абе на празен стомах може и да действат, но на пълен вече не съм сигурен. Още най-първият шаман на нашето племе е имал скороговорка за това, не съм сигурен за смисъла и, но звучи, чакай да се сетя, да, „Сътое брюхо к учению глухо!“ Така че изтрай още малко, да излезе Кучешката Звезда и ще ти си я дам твоята двойно преварена отвара, да видим.

И1: Какво значи „да видим“? Нали само аз ще гледам? Дядо каза...

И2: Казал, казал, той какви ли не ги разказва! Например, че зад Голямата Вода има други хора! Глупости, кой би могъл да прецапа такава голяма вода с кану? Никой! Пък такива големи дървета, дето можеш вътре да си носиш манджата и да си кладеш огън, наоколо няма.

И1: Тихо!

И2: Няма да ми даваш акъл, аз съм по-големият!

И1: Тихо, чух нещо!

И2 се заслушва. Някъде в далечината се чуват размерни удари на весла във вода. Кучето се надига и се озъбва. Индианците скоростно се покриват в шумата.

От левия край на сцената се прокрадват уморено Кнут и Суне, двама викинги, съществено различаващи се по размер. Заедно с тях се промъква изпосталял вълкодав с епически размери.

Кнут (К1): Суне, казвам ти, първото, което срещна, ще го опека и ще го изям! Надушвам обаче нещо, вече опечено. Давай бързо да вървим, преди да се изяли всички!

Суне (С1): Кнут, от толкова гребане сме заслабнали, поне ти, щото аз никога не съм бил някаква сила. Затова най-добре е да направим впечатление. Виж, ще направим следното: ти ще ме вземеш на врата си, аз ще се наметна с твоето наметало и ще изглеждаме като един много висок герой. Като им вземем страха, вече е лесно.

К1: Глава си ти, Суне, знам си те, затова с теб само плавам! Е, и с Гьорчето, нали мъндзъркото ми! *(почесва вълкодава зад ушите и избърсва солена сълза)* Гьорче, Гьорче, добре, че те отървах тогава от брат ми, искаше да те дави, че си бил най-малкото кутре в котилото! Пак си най-малкото, ама какъв си пухкав и прекрасен другар. *(Ариозо на Кнут за любовта му към малкото кученце Гьорче, придружено с подвиване от страна*

на неочаквано музикалния вълкодав) Суне, а може ли да сложа на раменете първо Гьорчето, после теб най-отгоре, така ще изглеждаме още по-голям герой, а?

С1: Ти носиш, ти решаващ кой ще кара подката! *(Дует на двамата викинги за приятелството, придружен с махане на двуостри брадви)* Гьорче, къде хукна, ела тук!

(Гьорчето излиза от храстите с една току-що удушена пуйка в зъбите. Опитите на двамата викинги да му я вземат срещат озъбена съпротива. Накрая Кнут решава въпроса в традиционен военен стил – мята озадаченото куче на раменете си, както си е с пуйката в устата, подхвърля над него Суне (трикът се изпълнява с резервен трапец, да не падне викингът и да се потроши!) и най-накрая мята наметалото си. Суне се загръща с него, то стига до към кръста на Кнут. Последният тръгва и излиза на полянката сякаш се разхожда безгрижно. Къде режисьорът ще намери такъв викинг си е лично негова работа.)

С1: Дай малко наляво, иначе ще се спънем в дървото. Сега много отиде на ляво, два разкрача надясно. Не, не два твои разкрача, два мои, че ще се блъснем в една шарена шатра, като онези на хубавите египтянки, дето идват да ти разказват какво няма да ти се случи.

К1: А, някои познават, ето една миналата година ми каза, че ще отида на дълъг път и ще бъде опасно.

С1: Че тя това на всички го каза.

К1: И на теб го каза?

С1: И на мен, две стъпки надясно, че ще ме фраснеш в бора.

К1: Значи е познала два пъти. Не ме заглавичквай с борове, кажи къде е манджата, че ме е престъргало!

От засада изскача индианското куче Чувствителният Нос и дръпва наметката. Пред очите на слисаните индианци се издига фигура от човек-куче-пуйка-човек. Вълкодавът Гьорче решава да наруши това произведение на изкуството и скача с пуйката в зъбите. Суне пада направо в ръцете на индианците, които при вида на ръста на Кнут почтително слагат Суне на земята и го изтупват. Кнут прави международно известния жест за „Дайте нещо за ядене!“ и индианците кимват и канят с жестове гостите си около огъня. Двама паса си поделят пуйката наблизко в пълно разбирателство.

И1: Бате, откъде дойдоха тези хора? Не приличат на нашето племе, ние нямаме такива светлокосместии!

И2: Дай да ги попитаме.

И1: Как ще ги попитаме като не знаем коя им е ридната мова, дето казва Петро Горещата Глава от съседното племе?

И2: Колко пъти съм ти казвал да не ходиш при онези от съседното племе! Мустаци ще ти пораснат! Сега ще опитам. *(И2 вдига ръце в международно известния знак „Откъде сте?“)*

К1: Суне, той като че ли иска да ни каже, че повече няма манджа. И на това берекет версин, дай да му кажем, че ни е стигнало, да не се тревожи човекът! *(К1 прави с ръце международно известния жест „Спокойно, спокойно!“, като че натиска нещо с огромните си длани. Къде режисьорът ще намери викинг с огромни длани, си е чисто негов проблем.)*

И2: Ето че се разбираме! Това са духове, от Долната Земя!

И1: О, значи са дошли за моето име! Дай тогава да ги посрещна както трябва! *(И1 става и се покланя с ръка на корема.)*

С2: Кнуте, ама то всичко им се разбира! Той иска да пита дали не ни е заболял корем от това угощение. Сега трябва да питаме само за бирата! *(Суне плясва с ръце и изобразява международно известния жест „Пия нещо си! Гъл-гъл-гъл!“, после се поглажда по корема.)*

И1: Със сигурност са духове, бате! Иначе откъде знаят, че имаме нещо специално за пиене! Давай кратунката!

Кратунката бива предавана от ръка на ръка и съдържанието и бързо свършва. Поклащащият се Суне се опитва да изрази международно известния жест „Ух, пара ми излезе от ушите!“, но координацията му не е обичайната. Кнут решава да демонстрира с едно въгленче на двустрата си брадва, което той раздухва да се получи пушек, после слага отгоре някаква тревичка, да се получи повече пушек. Индианците гледат омагьосани и вдъхват аромата. След малко те предлагат вигвама на гостите, но Кнут не може да влезе в него изобщо и се устройва до огъня. Суне не оставя бойния си другар и се завива до него. Двамата индианци се прибират във вигвама. Огънят постепенно гасне.

Кнут изпълнява Ария на Хъркация Викинг („скат“, ударни, цимбали, пиколо, туба). След всеки пасаж индианците се преместват с палатката малко по-далеч, докато излизат от сцената. Светлината гасне.

Сцена Трета (Кратка)

К1 се протяга и се оглежда. Суне още спи. Вълкодавът Гьорче носи нови и нови удушени пуйки и ги трупва около огъня. Една от тях попада в Суне. Той се протяга и сяда.

С1: Кнуте, къде са ония двамцата дете снощи пихме с тях?

К1: Не знам, ама и не искам да ги знам. Тази тяхната ичкия много серт, бе Суне! Направо ми прочисти вътрешностите с огън. Огнена вода, казвам ти! Дай да си ходим у нас си, там поне бирата е като хората!

C1: Ами да им благодарим поне!

K1: Къде ще ги гоним да им благодарим? Ако бяха искали благодарности, да бяха си седяли тук с нас. Че и палатката си взели, да не им я откраднем, като че ли ни трябва. Ей сега ще пекнем набързо тез пиленца и на кораба в къщи. Ти помниш ли пътя?

C1: Нарисувал съм го на едното весло, ще се оправим. Ама не мога да си намеря брадвата, трябва да съм я изпуснал вчера някъде.

K1: Сега за една брадва ще закъсняваме, ще ти дам моята, ако искаш!

C1: Аз твоята не мога да я дигна, Кнута!

K1: Все забравям! Трябва да се храниш по-добре, а то ти само руни пишеш! За какво ти е това писмо, да не би да почнеш саги да пишеш, като онзи Червенокосия Ерик, дето разказва небивалици. На, хапвай! *(Кнут връчва на Суне една опечна на шиш пуйка, и сам загризва нещо.)*

Сцена Четвърта.

И1 довършва дялкането на един тотем. Около него племето страхопочтително пее духоугодна песен и пуши дълги мундщуци с форма на стилизирана двустра брадва.

Шаман Втори (Ш2): Ама верно ли, че ви са се явили духовете в такава форма?

И2: С очите си ги видях! Горната антропоморфна форма слезе то ли от темето на другата, то ли от главата на кучето, После като се разделиха на базови форми, основната форма взе брадвата си и я превърна в такова приспособление за пушене и то махаше с ръце, то не махаше, не знам как се казва устройството обаче. Тю, тю, на другата сутрин духовете като изчезнаха, толкова време изгубихме да изгорим околните треви, да намерим тази, която те пушеха. Ама я намерихме, макар че не и знаем името. И изобщо дотогава не бяхме куснали и глътка от отварата, честно не бяхме!

Ш2 *(придава си вид на знаещ)*: Това, което сте видели се нарича „тоотем”, сам казваш, че то е слязло от темето на базовата форма, а това, което ви е показал богът се нарича „томахав”, аз колко пъти съм го виждал сам, когато съм си общувал с духовете. Това, дето са го пушили, е драгоценното растение „тютюн”, на цената на златото ще бъде за всички вас, толкова е важно! А кучето е било водачът им на духовете, който ги е превеждал от Долната Земя в Горната, както едно време онова Първото Куче е превело нашите предци тук. Ама и брат ти има талант, като живи ги е издокарал. Сега ще пратя само щерката да ги разкраси, тамън някъде да дене всичките тези цветни глини, дето се вапца с тях, че във вигвама вече няма място къде да си оставиш мрежата за сънища и дестилационния апарат... Малка Моме, ела тук, татювото!

На сцената стоят един до друг двамата четци и разказчици: Дамата с Косата (ДК) и Манхатанският Конник на Апокалипсиса и Конкистадор на Превода (МК). ДК носи коса, добре полирана от честа употреба, а МК носи лист направен от тютюневи листа, декориран с пера по краищата, на който са написани разни знаци.

МК: Съвременните археолози продължават да спорят за произхода на интересните артефакти, намерени по Източното Крайбрежие, както разбирате нямам предвид потъналите кораби и самолети, а няколкото бронзови брадви намерени в места, за които се спекулира, че различни народности са акостирали, както аз казвам, това са спекулации, непотвърдени от сериозни изследвания като тези в Свети Кирик, исках да кажа в Несебър и Свети Влас...

ДК (*прекъсва МК*): Ераре хуманум ест. Хряс! (*срязва тютюневия лист с косата си. В ръцете на МК остава малко парче. Той поглежда жаловито.*)

МК: Всяка история се гради от топоними. Търсете топонимичните връзки!

Акт Втори

На малка полянка край огъня седят два македонец – един с размерите на Шар Планина, другият мъничък, тъничък и непрекъснато въртящ се. До тях се е излегнал вълкодав с епически размери, точно копие на Гьорчето, да се пести на костюми.

Малкия Македонец (ММ1): Да не беше я слушал толкова таз твоята жена, сега нямаше да сме на тоя хал!

Големия Македонец (ГМ1): Не може така, Малко Макдонче! Още нашият прапрадядо, Македон Първи, ни е оставил завет, „Мъже, любете жените си“, дето после го преписали по разни умни книги, ама ти си специалист по книгите, като се събираше с онези седмината, та се изучи.

ММ1: Ами той правилно е казал, да я беше любил, интензивно, екстензивно, както искаш, ама да отидеш през девет гори в десета за една стиска пипер, това вече е много, така ми се види!

ГМ1: Любенето си е отделно, пиперо отделно. Ти как я мислиш тази, капама и бахур без пипер? А като дойде тъщата, ще има да ме разнася от Одесос до Тесалоники и от Тирана до Търново, как не мога на жена си един чер пипер да намеря! Помниш какво стана за орела с ориз пилаф? Помниш! (*ГМ изпълнява кратко ариозо за зловредността на тъщите и тежката участ на зетьовете*) Какво му има да прецапаме една локва, хеле пък с верен другар!

ММ1: Верно си е локва – туй да не е нашето си Охридско езеро, дето краят му чак в Албанско! Ама и таз солена вода добре бели платно, виж как ми се белее ризата! Кат на Ристето испанските тантели се белее!

ГМ1: То това мъж с тантели, срам няма, Да беше жив дядо му Кнут, да светне един на баба му Сладка, дето такъв го е отгледала докато той ходел на грабежи, фу, как беше политически коректното, на освободителни мисии. Докато дедо му Кнут освобождавал де що има народ от техното злато, внукът му в тантели. То затова и Джафкалцето избега от него, къде с онези мижави булонки в Хиспанско? Макар че то неговото пак си го е имало, това с любенето имам предвид, щото като се върна Драго в Охрид, рече, че сега в Пиринчените Планини, дето им вика Пиринеи на кратко, имало едни вълкодави, малко манечки, ама на Джафкалцето мязали. Виж, дай да не се помайваме, че тоз пипер е на едни малки зрънца, сигурно расте в шушулки. Като тръгнем от храст на храст и току сме ги намерили.

ММ1: Ето виж тука какво намерих, една шушулка, много червена и пълна с некакви семки, не е ли това пипер?

ГМ1: Туй не е пипер, он е черен, а тез семки са бели. Ама приличат сбръчкани на пипер, така че можем и туй растенийце да му викаме пипер. Вземаме семки и ги носим у нас си, като ги поседем на баир, къде лозето, може да израстнат черни и дебели. Ама дай да поогледаме още.

Двамата македонци тичат насам натам по сцената и носят нови и нови растения.

ММ1: Нали рече шушулка – те ти шушулка! И семки има!

ГМ1: Я ква дълга шушулка, саде наш Божо, пък семките като корема му кога изпие от на дедо Сунце онази жълтата горчивка, шведска ли беше, офицерска ли беше, не я помня, щото на мен ми требе да изпия две мраморни вани, та да ме хване. Туй сигурно се казва Бож, ама пиши по-четливо, че туй на Боб мяза, ще се объркаме после.

ММ1: Кой ще се обърка, аз ли? Ти с твоите две Магнаурски Школи на мен акъл взе да ми даваш? Не се занасяй, ами гледай туй какво е!

ГМ1: Е как какво е, ти не помниш ли? Това е онова, шатъл, не, не беше шатъл, по дълго беше, ей, да ми падне, аха, шоколатъл! Онуй дето ни гощаваше оня сумиста, дето искаше да ни коли после, с перата! Ама като му оскубах перата и го стиснах за гърлото, излезе му шоколатълът от другата страна, на како. Виж сега, сложил си едно „а“ повече тука, пак ще объркаш кондиката!

ММ1: Аз съм щял да объркам кондиката? Ти окака едно цяло езеро, аз съм щял да объркам работата!

ГМ1: Няма благодарност у човешкия род, поне у нашия нема! Не съм окакал езерото, а съм измил в него всичкото, дето го окака оня орел, дето едва успях да те измъкна от ноктите му! Тебе те беше отнесъл като „Педигри Орел со Ориз“ на малките орлета, ама на мен не можа да ми се опре, напъва се, напъва се, додето се изкили и ми се изтакова на калпака. А ти, ти „кака“! Така е, като почувства някой земята под краката си и направо залита! *(ГМ пее кратко ариозо на тема „Ел кондор паса“. Как режисьорът ще се оправя с авторските права си е лично негов проблем.)*

ММ1: Нейсе, рода сме, трябва да си помагаме! Ако не бях аз, да сме умрели от жажда в онази пустиня, дето беше дълга като на баба чилето вълна!

ГМ1: Да бе, да, дето и беше нарисувал една малка чашка, и тя такава донесе, момичето! Виж аз като и нарисувах една голяма кофа и тя такава донесе, та се напихме с прясна вода, и аз и викам „А така, ма!”, а тя ми се хили като баба Наска, дето е вече на сто и пак си има всичките зъби, самовила ли е, вампир ли е или не и е китайски зъбният хекимин, не знам.

ММ1: Стига си приказвал, че ми е пълна вече торбата! Хади у нас си, че тамън ще стигнем за вечеря. А виж Джафкалцето нещо се облизва и пера му стърчат от устата!

ГМ1: А то, мъндзъркато ми, навсякъде ще се уреди, същи македонец е! Ти помниш ли патото?

ММ1: Ние, на прадедо Македон внуците, всичко помним, от Афганистан до Албания, а от там до Абисиния, що е земя, все е наша!

(Кратък хор на македонците по цялата земя, всеки куплет на отделен мотив, афганистански зурни, абисински тъпани, албански танци.)

ММ1: Ти само греби по-бръжко, че нещо чувам идват от онези момци, дето правят тотеми, пък те с теб имат проблем!

ГМ1: Какъв проблем имат с мен? Че аз съм душа човек, на баба си Кицка, дето е като алтън съм се метнал, на мравката път сторвам, защо такива ги говориш, та ме срамиш пред Джафкалцето...Ще ми се да заплача...

ММ1: Кицка кат алтън, ама такава голямо дърво, та да направят твоя тотем, в тия краища няма, тичай към лодката, казвам ти! Хайде, от мен да мине, първо ще се отбием у Мадридо при Ристе по за една сангрия за из път! Царска работа!

ГМ1: С това да беше почнал, а то за какво да бърза човек!

(Двамата македонци се юрват към кулисите. Джафкалцето гелва една пуйка и се понася след тях.)

Сцена Втора:

(На полянката току що овакантена от македонците излизат Шаманска Щерка Номер 2 и няколко индианеца в пълно бойно снаряжение. Те се оглеждат за следи наоколо.)

ШЩ2: Що це тут?

ИЗ: Стига и ти с таз ридна мова, никой не я помни тука вече. Онези двамцата рекоха, че това е бож ли беше, боб ли, ама не можах да чуя.

И4: Ми да беше отишъл по-близо, и щеше да чуеш!

И3: Ти като си толкова курназ, що не отиде? Този Кецкоатъл като те стисне и ще станеш плосък като пуйка табака!

И4: По-добре плосък като прерия, отколкото голям като тази планина, ще да и викам вече Апалача, той нещо такава каза накрая...

ШЩ2. Досить говорити! Це те, що я роблю, і ви будете робити. Копати!

И3: Па нема!

И4: Хващай мотиката, че тоз робо-коп ей сега ще викне баща си и Кецкоатъл ще ти се види детска играчка! И ще плащаш глоба в меки еленови кожи, не в нещавени боброви!

(Кратък хор на индианци, копаещи тютюн.)

На сцената излизат и застават един до друг двамата четци и разказчици: Дамата с Косата (ДК) и Манхатанският Конник на Апокалипсиса и Конкистадор на Превода (МК). ДК носи коса, добре полирана от честа употреба, а МК носи лист направен от еленова кожа, на който са написани разни знаци.

МК: Съвременните изследвания доказват, че много от географските названия на нашия благословен континент имат типично българско название и ние трябва да приложим всевъзможни усилия да запазим това знание. Ето, никой селяк вече не може да оспори, че пустинята Атакама е била наименована от двамата братя македонци, които са дали и името на страната Чиле, впоследствие крайното „е” се е изтеглило по дължина на географското положение и се е превърнало в „и” поради смяната на ударението. Както видяхте, името на бог Кецкоатъл също трябва да бъде отнесено към старата топонимика, при него се е случило точно обратното на това, което се е случило с Чили, тук „и”-то е било заменено с многократно по-експресивното в дадения контекст „е” с ударение. Наименованията на езерото Титикака и платото Наска също потвърждават изконно българския характер на откритията на Първите Откриватели, както и тяхното присъствие в планината Апалача, което впоследствие е преминало в Апалачи, защото са били открити и други подобни планини и за да се избегне казусът с името „Апалача” е било намерено политическо решение на въпроса. Същото решение би трябвало да се приложи и при въпроса за наименованието на онази малка и горда страна, която сега се казва нещо подобно на кръстоска на фира с паром. Какво пречи да има много Македонии, от много глава не боли, както не боли главата на Робокот, както виждате това не е нововъведение в езика, това са знаци, че по тези места се е говорил чист украински от времето на Първите Преселници Петро и Иван. Най-вероятно тези езикови похвати са помогнали на Вторите Откриватели, по-точно роднините на Първите Откриватели, тъй наречения Ристе Колумбовски, който бил наречен така защото в Мадрид паднал в една леха цветя, и го измъкнал един от бъдещите му моряци, от Одеса, тогава наречена с турското название Хаджибей, за щастие навреме преименувано обратно в Одеса, който моряк рекъл на Ристе да не се търкаля из клумбите и така му останало, Ристе Клумбовски, после за благозвучие наричан Колумбовски от Изабела, онази...

ДК (*прекъсва МК*): Жената каза: досить говори! Хряс! (*срязва еленовата кожа с косата си. В ръцете на МК остава малко парче. Той поглежда жаловито.*)

МК: Във всяка история винаги има място за бира. Търсете бирата!

Акт Трети

Сцена Първа

В Розовата Градина на Белия Дом е относително тихо. От един опърпан касетофон се носи Нат Кинг Кол. На преден план дими едно барбекю на въглени, над което цвърти скара (оригинална скара, артистите трябва да се хранят!) До барбекюто стои голяма хладилна чанта с надпис на бирена компания (по избор на режисьора, който оценява кой спонсор е платил най-добрата оферта. Може да има и вторични лепенки, ако спонсорът не доставя достатъчно количество! Поради неминуемия успех на постановката, бирените компании следва да вземат превантивни мерки.) До тези благини е поставена бяла дървена маса и столове. На масата са седнали двама мъже – един огромен негър и Майкъл. Пред всеки от тях има запотена халба бира.

Огромния Негър (ОН1): Наздраве и хаирлия да ти е президентството!

Майкъл (М1): Наздраве! Благодаря за поканата все пак!

ОН1: Удоволствието е изцяло мое! Иначе жена ми не ми дава нито цър-пър заради холестерола, нито бира, да не съм заформел бирено коремче! Но сега не можеше да откаже, казах и, че ти си изразил желание да се запознаеш с работата в неформална обстановка, хи-хи-хи!

М1: А аз казах у дома, че това е традиция в Белия Дом, всички спорни въпроси да се решават на чаша бира в градината, още от времето на Президент Обама! Той ще дойде ли?

ОН1: Шефът на охраната се обади преди малко, рече, че са на път да кацнат. Били закъснели, щото чакали някакъв хибискус да цъфне на Големия Остров, та да донесат декорация за „Сините Хаваи“. Не вярвам да са чакали хибискуса, по-вероятно са се опитали да се измъкнат от кортежа и да гепнат някоя и друга каса ром, че запасите силно са намалели. Това стажантите са страшна напаст, да знаеш!

М1: Не бяха ли страшна напаст стажантите, една страна до на татю ми родната страна силно пострадала от някаква Моника, може и ураган да е била, ама много щети нанесла. (*М1 намигва на публиката, ОН1 се подхилква.*)

ОН1: Това било едно време, сега с такива трикове не можеш и амишите да удивиш. Разкриви се светът от онова време, много вода изтече, вече не само има другоземски обичаи, ами и междупланетни има, няма да мине и година, ще трябва да ратифицираш договора с ИДПроксимците, пък те какви стажанти имат, ум да ти зайде.

М1: Не са лоши за ограда, бурно растат, казват! *(Отиващият си и новоизбраният президент се засмиват.)*

ОН1: Ти това с оградата не го казвай много на глас, че дебнат отвсякъде и един Господ знае какво им се вари в чутурите! По едно време се бяха закучили преговорите, ама яко се бяха закучили, щото Баки беше припикал единия от главните, какво си седял в церемониалната си саксия. Какво му е виновно кучето, та да ми го полива със зелена слуз! То си е чувствителна натура, всички в родата му са такива, още от самото начало на селекцията от скандинавския ми прадядо. Едва отмихме животинката, наложи се да се извинявам, но онези не та не, обидата се измивала с отсичане. Обаче имам едно стажантче, умът ѝ като бръснач, смята по-бързо от лаптоп, идва детето и казва: Господин Президент, както заръчахте, посичането е изпълнено, можете да заведете нашите партньори в Розовата Градина да видят трупа! Добре че си я знам, та не се разстроих особено, пък и Баки беше надеждно скрит в спалнята. Излизаме на тревата, а там забит този тотем! ИДПроксимците се зарадваха, решиха, че това е станало по тяхна воля, един даже опипа тотема дали е дървен. Главният ИДПроксимец си засука смукалцата и вика: Това да го държите тук за назидание на всички, които се отнасят неуважително с чужденците! Така че тотема не го пипай, поне докато не ратифицираш договорите.

М1: Няма да го пипам! Пък и не изглежда лошо, що боя е отишла по него. Слушай, може би да ми оставиш това стажантче също, а?

ОН1: От мен да мине, за доброто на нацията, ще ти я оставя, ама ще внимаваш! Да не вземеш открито да се ожениш за нея, че ще плъзнат едни слухове! Докато официално не си женен, пресата ще се забавлява дали си или не си такъв, онакъв или от трети вид. Като закъсаш малко, отиваш да вечеряш с някой приятел в някой по-така бар и на другата сутрин имаш поддръжката на всички нетрадиционно ориентирани. Ако я закъсаш още по-зле, завъждаш нещо екзотично и ходиш навсякъде с него известно време, като го почесваш гальовно зад ушите например, и защитниците на животните се избиват със зоофилите и забавляват нацията. Ако работата закъса хептен, отиваш на ресторант с някоя ИДПроксимка, например светлолилава на Червения Фон на Руската Чайна добре ще стои за кадрите, и ето, всички забравят за какво става дума в Конгреса!

М1: Това си е президентското мислене! Какви други напътствия ще ми дадеш?

ОН1: Напътствия колкото искаш, пътища малко, особено такива, дето да не са хлъзгави. Обаче имам за тебе подарък!

(ОН1 отива до ъгъла в тъмното и се връща с един бастун. Подава го на М1 като че ли е сабя. М1 изглежда доста удивен.)

М1: Защо ми е този чекор?

ОН1: Ами с какво ще подпираш икономиката? То други методи вече не са ми останали...

(Двамата държавници се заливат от смях. Към масата се приближава възрастен чернокож мъж, поразително гримиран като Президент Обама на стари години. Двамата „младежи“ скачат да го посрещнат.)

ОН1: Много ми е драго да те видя пак тук! Тамън говорехме с Майкъл за икономика!

Обама (ОБ1): Хич не ми ги разказвайте тези, като видях колко празни бутилки има по пътя, веднага разбрах за каква икономика става въпрос. Дано да сте ми оставили нещо за пиене, че Мишел не ми дава и капка вече, възрастен си, казва!

(М1 носи нови бири на всички. ОБ1 отпива с удоволствие, замезва с една наденичка и се протяга на третия стол.)

ОБ1: Има нещо хубаво в президентските традиции. Тази нали аз съм я оставил, та сега си мисля, че трябваше и ромова вече да спретна, като се опита да стане президент онзи Ромни. Майтап щеше да е: Искате ли едно Ромче? Ама щяха да ме гепнат за расизъм. Майкъл, за какво ти е този чекор, друже?

М1: За подпиране на икономиката на страната! Пък и ако си счупя крак, пак става! Такова едно многофункционално изделие...

ОН1: Никакви приказки за счупени крака, я дайте да му дръпнем една пиратска джига, тамън Барак е донесъл ром.

ОБ1: Ама ние с шефа на охраната вече доста пробвахме от него, та ми се заплитат краката, вие на толкова бири сте, пък и музиката не подхожда...

М1: Аз ще ви науча на един танц от родината на баща ми, пък и в родината на майчините ми предци се танцува, хоро или хора се казва, тъкмо за преплетени крака. А може да се танцува и без музика, хайдушко хоро се вика. Ставайте да раздвижим кокали!

(Тримата президенти танцуват пайдушко хоро или каквото могат да запомнят актьорите на три бири. Междувременно всички други участници в операта се стълпяват на сцената. Най отпред излизат и застават един до друг двамата четци и разказчици: Дамата с Косата (ДК) и Манхатанският Конник на Апокалипсиса и Конкистадор на Превода (МК). ДК носи коса, добре полирана от честата употреба, а МК носи лист направен от зелена хартия, на който са написани разни знаци.)

МК: Не мога да не изразя справедливото си отношение към автора на този гнусен пасквил, който така изобразява светлото минало, настояще и бъдеще, с типично селския си манталитет, който не допуска възвишеното мое единствено правилно мнение да преобладава в темите...

ДК *(прекъсва МК)*: Какво имаш против темите! Хряс! *(срязва зеления лист с косата си. В ръцете на МК остава малко парче. Той поглежда жаловито.)*

МК: Във всяка история винаги има място за продължение. Търсете продължението!

ДК Няма! Хряс! (МК пада покосен, реквизиторът трябва много да внимава на ДК да не се дава истинска коса!)

(Хор на всички участници пее „Еще не вечер!“ по Висоцки, обработка за табернакален хор и оркестър на Македонската Филхармония, обезателно включващ дудуче!)

Завеса